

# Daniels bok – nummer tjueåtte

## *Murer*

Jeff Pippenger

2023-12-23

Nebukadnesar representerer begynnelsen på adventismen, begynnelsen på De forente stater, begynnelsen på det protestantiske hornet og begynnelsen på det republikanske hornet. Belsasar representerer slutten på alle disse linjene.

Nebukadnesar representerer historien til den første og den andre engels budskap fra 1798 og frem til 1844, og begynnelsen på Guds undersøkende dom. Hans vitnesbyrd er parallelt med Daniel kapittel én. Belsasar representerer historien til den tredje engels budskap fra 1989 og frem til søndagsloven, og begynnelsen på Guds fullbyrdende dom. Hans vitnesbyrd er parallelt med Daniel kapittel én til tre.

Nebukadnesar markerer avslutningen på de «sju tider» som kom over Israels nordlige rike i 1798, da hans rike ble gitt tilbake til ham etter at han hadde levd med et dyrs hjerte. Hans vitnesbyrd fortsetter inntil åpningen av den undersøkende dom ved slutten av de «sju tider» som kom over Judas sørlige rike i 1844. I hans vitnesbyrd representerer ordet «time» den første engels domstimebudskap, og deretter representerer det igjen ankomsten av dette budskapet. «Timen» i hans vitnesbyrd markerer både 1798 og 1844, som henholdsvis representerer avslutningen på den første harme og den siste harme.

Belsasars ende er markert ved den mystiske håndskriften som tilsvarer to tusen fem hundre og tjue. De «sju tider», enten de fremstilles som en «time», en «spredning» eller «to tusen fem hundre og tjue», er et symbol på dom. Nimrods dom var en «spredning», Nebukadnesars var «sju tider», og Belsasars var to tusen fem hundre og tjue. Da Nebukadnesar dømte de tre trofaste menn, lot han ovnen opphete «sju ganger» mer enn vanlig.

Dommen over de «sju tider» markeres ved den første meldings ankomst og ved den tredje meldings ankomst. Slutten på millerittisk adventisme i 1863 begynner med forkastelsen av læren om de «sju tider», og ett hundre og tjuseks år senere, i 1989, inntraff «endetiden» for den tredje engels historie. Ett hundre og tjuseks er et symbol på de «sju tider»; således blir slutten på den første engels bevegelse i 1863 og begynnelsen på den tredje engels bevegelse i 1989 knyttet sammen ved de «sju tider» gjennom de symbolske ett hundre og tjuseks.

Likevel lærer vitnesbyrdet om Belsasars fall i Daniel kapittel fem at ingen kan se dommen over de «sju tider», selv om den er skrevet på «veggen». For det republikanske horn er dommen skrevet på Thomas Jeffersons «mur mellom kirke og stat», som blir fjernet i Daniel kapittel fem. For det sanne protestantiske horn er dommen skrevet på de to hellige kartene som er hengt opp på «veggen» for at de som leser det, skal kunne løpe. Men i Laodikeas blindhet er ordene uatskjnelige. I begge tilfeller fremstiller dommens ord at både det sanne protestantiske og det republikanske horn blir veid på vektskålene og funnet for lette. Fortellingen om Belsasar har et

budskap for det republikanske horn, som representerer verdens nasjoner.

«I historien om Nebukadnesar og Belsasar taler Gud til vår tids nasjoner.» Signs of the Times, 20. juli 1891.

Historien om Belsasar har også et budskap til det protestantiske horn, som representerer verdens folk.

«I historien om Nebukadnesar og Belsasar taler Gud til menneskene i dag.» Bible Echo, 17. september 1894.

Belsasars synd representerer synden hos begge hornene på jorddyret. Synden hos hvert av hornene viser seg i deres forkastelse av sine grunnleggende sannheter, samtidig som de har full kunnskap om disse sannhetene. Det republikanske horn holdes ansvarlig overfor lyset fra Grunnloven og den tidlige historien da dette guddommelige dokument ble til, men dette har siden gradvis blitt forkastet. Når nasjonen taler som en drage, vil den symbolske muren som skiller kirke og stat, være blitt revet ned. For det sanne protestantiske horn er lyset fra historien om den første og den andre engels budskap, da grunnvollene ble lagt, gradvis blitt forkastet, og det vil fortsette å bli forkastet i stadig større grad, inntil også «muren» i Guds lov til sist vil bli forkastet.

«Profeten beskriver her et folk som, i en tid med alminnelig frafall fra sannhet og rettferdighet, søker å gjenreise de prinsipper som er grunnvollen for Guds rike. De er de som utbedrer den revne som er blitt gjort i Guds lov—den mur som Han har reist rundt sine utvalgte til deres vern, og lydighet mot hvis forskrifter om rettferd, sannhet og renhet skal være deres stadige vern.»

«Med ord av umiskjennelig betydning peker profeten på det særskilte verk som dette restfolket, som bygger muren, skal utføre. ‘Dersom du holder din fot tilbake fra sabbaten, fra å gjøre det som behager deg på Min hellige dag, og kaller sabbaten en fryd, Herrens hellige dag ærverdig, og ærer Ham ved ikke å gå dine egne veier, ikke søke det som behager deg selv, og ikke tale dine egne ord, da skal du fryde deg i Herren; og Jeg vil la deg fare fram over jordens høyder og gi deg å nyte arven etter Jakob, din far. For Herrens munn har talt det.’ Jesaja 58:13, 14.» Prophets and Kings, 677, 678.

Den bibelske metodologien som engler åpenbarte for William Miller, representerer Guds profetiske lover, og i motsetning til det gamle Israel skulle det moderne Israel være forvaltere ikke bare av De ti buds lov, men også av profetiene.

«Gud har kalt sin menighet i denne tid, slik han kalte det gamle Israel, til å stå som et lys på jorden. Ved sannhetens mektige kløyv har han skilt dem ut fra kirkene og fra verden for å føre dem inn i en hellig nærhet til seg selv. Han har gjort dem til forvaltere av sin lov og har betrodd dem de store profetiske sannheter for denne tid. Likesom de hellige gudsord som ble betrodd det gamle Israel, er dette en hellig tillit som skal formidles til verden. De tre englene i Åpenbaringen 14 representerer det folk som tar imot lyset fra Guds budskap og går ut som hans sendebud for å la advarselen lyde over hele jordens lengde og bredde. Kristus erklærer for sine etterfølgere: ‘Dere er verdens lys.’ Til hver sjel som tar imot Jesus, taler korset på Golgata: ‘Se sjelens verdi: «Gå ut i all verden og forkynn evangeliet for hver skapning.»’ Intet

må få lov til å hindre dette verket. Det er det altoverskyggende verk for denne tid; det skal nå så langt som evigheten. Den kjærlighet Jesus viste menneskenes sjeler i det offer han brakte for deres gjeløsning, vil drive alle hans etterfølgere.» Testimonies, bind 5, 455.

De «store sannheter i profetien», som ble overbrakt av engler og stadfestet gjennom William Millers arbeid, er «en hellig tillit som skal meddeles verden». De ti buds lov, naturens lover, helselovene og lovene for profetisk studium ble gitt av den samme store Lovgiver, og å forkaste ett bud er å forkaste dem alle. Forkastelsen av den metodologien som ble gitt til William Miller, innledet et gradvis opprør som til slutt vil føre til at adventismen forkaster sabbaten på den syvende dag.

«Herren har en trette med sitt bekjennende folk i disse siste dager. I denne striden vil menn i ansvarlige stillinger følge en kurs som står i direkte motsetning til den Nehemja fulgte. De vil ikke bare selv ignorere og forakte sabbaten, men de vil også forsøke å hindre andre i å holde den ved å begrave den under skikkenes og tradisjonens rusk. I kirker og i store sammenkomster under åpen himmel vil predikanter inntrengende pålegge folket nødvendigheten av å holde ukens første dag. Det er ulykker på hav og land; og disse ulykkene vil tilta, den ene katastrofen tett i hælene på den andre; og den lille flokken av samvittighetsfulle sabbatsholdere vil bli utpekt som dem som fører Guds vrede over verden ved sin ringeakt for søndagen.»

«Satan fremmer denne usannhet for at han skal kunne holde verden fanget. Det er hans plan å tvinge mennesker til å godta villfarelser. Han tar aktiv del i utbredelsen av alle falske religioner, og vil ikke vike tilbake for noe i sine bestrebelser på å håndheve uriktige læresetninger. Under et dekke av religiøs nidkjærhet har mennesker, påvirket av hans ånd, oppfunnet de mest grusomme pinsler for sine medmennesker og påført dem de mest fryktelige lidelser. Satan og hans redskaper har fremdeles den samme ånd; og fortidens historie vil bli gjentatt i vår tid.»

«Det finnes menn som har satt sitt sinn og sin vilje inn på å fullbyrde det onde; i sitt hjertes mørke avlukker har de besluttet hvilke forbrytelser de vil begå. Disse menn er selvbedratte. De har forkastet Guds store rettferdighetsregel, og i dens sted har de reist en målestokk for seg selv, og idet de sammenligner seg med denne målestokken, erklærer de seg selv hellige. Herren vil tillate dem å åpenbare det som er i deres hjerter, å handle ut den ånd som behersker dem. Han vil la dem vise sitt hat mot hans lov i sin behandling av dem som er trofaste mot dens krav. De vil bli drevet av den samme religiøse fanatismens ånd som egget opp pøbelen som korsfestet Kristus; kirke og stat vil bli forent i den samme fordervede harmoni.»

«Menigheten i dag har fulgt i fotsporene til jødene i gammel tid, som satte Guds bud til side for sine egne tradisjoner. Hun har forandret anordningen, brutt den evige pakten, og nå, som den gang, er stolthet, vantro og troløshet resultatet. Hennes sanne tilstand fremstilles i disse ordene fra Mose sang: «De har fordervet seg selv, de er ikke hans barn, slik deres skamplott viser; de er en vrang og fordervet slekt. Gjengjelder dere Herren på denne måten, du dårlige og uvise folk? Er ikke han din far, han som kjøpte deg? Har ikke han gjort deg og grunnfestet deg?»» Review and Herald, 18. mars 1884.

Adventismens endelige forkastelse av sannheten finner sted ved søndagsloven, idet Adventismen gjentar det gamle Israels historie, når «drevet av den samme ånd av religiøst vanvidd som egget opp pøbelen som korsfestet Kristus, kirke og stat vil bli forenet i den samme fordervede harmoni». Adventismens gradvise opprør er fremstilt i Esekiel kapittel åtte, med fire tiltagende vederstyggeligheter, som profetisk markerer de fire generasjonene av Adventismen som begynte i 1863. Den siste vederstyggeligheten er når Jerusalems ledere bøyer seg ned for solen.

Og han førte meg inn i den indre forgården i Herrens hus, og se, ved inngangen til Herrens tempel, mellom forhallen og alteret, var det omkring tjuefem menn, med ryggen vendt mot Herrens tempel og ansiktet vendt mot øst; og de tilba solen mot øst. Da sa han til meg: Har du sett dette, menneskesønn? Er det en liten ting for Judas hus at de gjør de styggedommer som de gjør her? For de har fylt landet med vold og er vendt tilbake for å egge meg til vrede; og se, de holder grenen opp til sin nese. Derfor vil også jeg handle i harme: mitt øye skal ikke spare, og jeg vil ikke vise medlidenhet; og om de roper med høy røst i mine ører, vil jeg likevel ikke høre dem. Esekiel 8:16–18.

Dommen som fullbyrdes på den tiden, blir illustrert i den «time» da Belsasars dom kom.

Kong Belsasar gjorde et stort gjestebud for tusen av sine stormenn og drakk vin i påsyn av de tusen. Mens Belsasar smakte på vinen, befalte han at de kar av gull og sølv som hans far Nebukadnesar hadde tatt ut av tempelet i Jerusalem, skulle hentes fram, så kongen og hans fyrster, hans hustruer og hans medhustruer kunne drikke av dem. Da hentet de fram gullkarene som var tatt ut av tempelet, av Guds hus i Jerusalem, og kongen og hans fyrster, hans hustruer og hans medhustruer drakk av dem. De drakk vin og priste gudene av gull og sølv, bronse og jern, tre og stein. I samme stund kom fingrene av en menneskehånd til syne og skrev like overfor lysestaken på kalkpussen på veggen i kongens palass; og kongen så den delen av hånden som skrev. Da ble kongens ansikt forvandlet, og hans tanker forferdet ham, så hoftene hans mistet sin styrke, og knærne slo mot hverandre. Kongen ropte høyt at stjernetolkerne, kaldeerne og spåmennene skulle føres inn. Og kongen tok til orde og sa til Babylons vismenn: Den som kan lese denne skriften og kunngjøre meg dens tyding, skal bli kledd i purpur og bære en gullkjede om sin hals og være den tredje hersker i riket. Da kom alle kongens vismenn inn, men de kunne ikke lese skriften eller gjøre kongen kjent med dens tyding. Da ble kong Belsasar storlig forferdet, og hans ansikt ble forvandlet hos ham, og hans stormenn ble slått av forferdelse. Daniel 5:1–9.

I den «samme stund» som dommen over Belsassar kom, ble Sjadraj, Mesjak og Abed-Nego kastet i ildovnen, som var opphetet «sju ganger» mer enn vanlig.

Om dere nå er rede, så skal dere, når dere hører lyden av horn, fløyte, harpe, sekkepipe, psalter og dulcimer og all slags musikk, falle ned og tilbe bildet som jeg har gjort; vel. Men dersom dere ikke tilber, skal dere i samme stund kastes midt inn i den brennende ildovn; og hvem er den gud som skal utfri dere av min hånd? Sjadraj, Mesjak og Abed-Nego svarte og sa til kongen: Å Nebukadnesar, vi trenger ikke å svare deg i denne sak. Om det så er, er vår Gud, som vi tjener, i stand til å utfri oss fra den brennende ildovn, og han skal utfri oss av din hånd, konge. Men hvis ikke, så vær det kjent for deg, konge, at vi ikke vil tjene dine guder, heller ikke tilbe gullbildet som du har reist opp. Da ble Nebukadnesar full av harme, og uttrykket i

hans ansikt ble forandret mot Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego; derfor talte han og befalte at de skulle hete opp ovnen sju ganger mer enn den pleide å være opphetet. Daniel 3:15–19.

«Timen» for dommen over Belsasar er den samme «time» for dommen over Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego, og i begge fremstillingslinjer representeres «sju ganger» som symbolet på denne dommen. De tre trofaste mennene representerer de to vitnene som farer opp til himmelen med skyer som banneret i «timen» for det store jordskjelvet ved søndagsloven, og Belsasar representerer dommen til nasjonal ødeleggelse som bringes over dyret fra jorden i den selvsamme «time».

Vi vil fortsette vår studie av Belsasars dom i den neste artikkelen.

«Jeg er dypt grepet i sinn med hensyn til den lave gudsfryktens standard blant vårt folk. Og når jeg tenker på de verop som ble uttalt over Kapernaum, tenker jeg på hvor meget tyngre fordømmelsen vil komme over dem som kjenner sannheten og ikke har vandret i samsvar med sannheten, men i gnistene fra sin egen opptenning. I nattens timer taler jeg til folket på en meget alvorlig måte og bønnfaller dem om å spørre sin egen samvittighet: Hva er jeg? Er jeg en kristen, eller er jeg det ikke? Er mitt hjerte fornyet? Har Guds forvandlende nåde formet min karakter? Er mine synder omvendt fra? Er de bekjent? Er de tilgitt? Er jeg ett med Kristus, slik han er ett med Faderen? Hater jeg det jeg en gang elsket? Elsker jeg nå det jeg en gang hatet? Regner jeg alt for tap på grunn av den overmåte verdifulle kunnskapen om Kristus Jesus? Kjenner jeg at jeg er Jesu Kristi kjøpte eiendom, og at jeg hver time må hellige meg til hans tjeneste?»

«Vi står på terskelen til store og alvorlige begivenheter. Hele jorden skal opplyses av Herrens herlighet, slik vannene dekker den store dypets renner. Profetier går i oppfyllelse, og stormfulle tider ligger foran oss. Gamle stridsspørsmål som tilsynelatende har vært tiet ned i lang tid, vil bli tatt opp igjen, og nye stridsspørsmål vil oppstå; nytt og gammelt vil blande seg, og dette vil skje meget snart. Englene holder de fire vinder tilbake, så de ikke skal blåse, før det fastsatte advarselsverk er gitt til verden; men stormen samler seg, skyene tynges, rede til å bryte løs over verden, og for mange vil det komme som en tyv om natten.»

«Mange smilte og ville ikke tro da vi for tjue og tretti år siden fortalte dem at søndagen ville bli påtvunget hele verden, og at det ville bli gitt en lov for å tvinge fram dens overholdelse og legge tvang på samvittigheten. Vi ser at det blir oppfylt. Alt det Gud har sagt om fremtiden, vil visselig gå i oppfyllelse; ikke én ting skal svikte av alt det han har talt. Protestantismen rekker nå hendene over kløften for å slutte hånd med pavedømmet, og det dannes en sammensvergelse for å trampe sabbaten i det fjerde bud under fot og ut av syne; og syndens menneske, som på Satans tilskyndelse innstiftet den falske sabbat, dette pavedømmets barn, skal bli opphøyd til å ta Guds plass.»

«Hele himmelen blir fremstilt for meg som om den våker over begivenhetenes utvikling. En krise skal åpenbares i den store og langvarige strid om Guds styre på jorden. Noe stort og avgjørende skal finne sted, og det meget snart. Om det blir noen forsinkelse, vil Guds karakter og hans trone bli kompromittert. Himmelen våpenarsenal er åpnet; hele Guds univers og dets utrustning er rede. Ett ord har rettferdigheten å tale, og det vil komme fryktinggytende

åpenbaringer på jorden av Guds vrede. Det vil være røster og tordener og lyn og jordskjelv og universell ødeleggelse. Hver bevegelse i himmelens univers tjener til å forberede verden på den store krisen. »

«Intensiteten er i ferd med å ta eierskap til hvert jordisk element; og som et folk som har hatt stort lys og underfull kunnskap, blir mange av dem fremstilt ved de fem sovende jomfruene med sine lamper, men uten olje i sine kar; kalde, følelsesløse, med en svak, avtagende fromhet. Mens et nytt liv blir utbredt og bryter frem nedenfra og får et fast grep om alle Satans redskaper, som forberedelse til den siste store konflikt og kamp, er et nytt lys og liv og kraft i ferd med å stige ned fra det høye og ta eierskap til Guds folk som ikke er døde, slik mange nå er, i overtredelser og synder. De menneskene som nå vil se hva som snart skal komme over oss, ut fra det som skjer foran oss, vil ikke lenger sette sin lit til menneskelige oppfinnelser, og vil kjenne at Den Hellige Ånd må anerkjennes, mottas, fremstilles for folket, for at de kan stride for Guds herlighet og arbeide overalt på livets sideveier og hovedveier til frelse for sine medmenneskers sjeler. Den eneste klippe som er sikker og urokkelig, er Evighetens Klippe. Bare de som bygger på denne klippe, er trygge.»

«De som nå er kjødelig sinnede, vil, til tross for de advarsler Gud har gitt i sitt ord og gjennom sin Ånds vitnesbyrd, aldri bli forent med de frelstes hellige familie. De er sanselige, fornedret i tankegang og avskyelige i Guds øyne. De har aldri blitt helliget ved sannheten. De har ikke del i den guddommelige natur og har aldri seiret over selvet og verden med dens tilbøyeligheter og lyster. Slike mennesker finnes overalt i våre menigheter, og som et resultat er menighetene svake og sykelige og nær ved å dø. Det må ikke bæres fram noe likegyldig vitnesbyrd nå, men et bestemt, treffende vitnesbyrd, som irrettesetter enhver urenhet og opphøyer Jesus. Vi må som et folk være i en forventningens holdning, arbeidende og ventende og våkende og bedende.»

«Dette salige håp om Kristi annet komme må ofte fremstilles for folket, med dets alvorlige realiteter; det å se fram til vår Herre Jesu snare åpenbarelse når han kommer i sin herlighet, vil lede til at jordiske ting blir betraktet som tomhet og intet. All verdslig ære eller utmerkelse er uten verdi, for den sanne troende lever over verden; hans skritt går framover mot himmelen. Han er en pilgrim og en fremmed. Hans borgerskap er der oppe. Han samler solstrålene fra Kristi rettferdighet i sin sjel, for at han må være et brennende og skinnende lys i det moralske mørke som har innhyllet verden. Hvilken kraftig tro, hvilket levende håp, hvilken brennende kjærlighet, hvilken hellig, innviet nidkjærhet for Gud ser man i ham, og hvilken avgjort forskjell mellom ham og verden! 'Våk derfor, og be alltid, at I må bli aktet verdige til å unnfly alle disse ting som skal skje, og til å stå fram for Menneskesønnen.' 'Våk derfor, for I vet ikke hvilken time eders Herre kommer.' 'Vær derfor også rede; for Menneskesønnen kommer i den time I ikke tenker.' 'Se, jeg kommer som en tyv. Salig er den som våker og bevarer sine klær.'» Pamphlets, 38–40.